

פרשת בהעלותך

וַיַּעַשׂ בֶּן אֱהֲרֹן אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה הָעֵלָה נִרְתְּיָהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה. וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנוֹרָה: מִקְשֵׁה זָהָב עַד יִרְכָּה עַד פְּרָחָה מִקְשֵׁה הוּא כַּמְרָאָה אֲשֶׁר הִרְאָה ה' אֶת מֹשֶׁה בֶּן עֲשָׂה אֶת הַמְּנוֹרָה. בַּמְּדַבֵּר ח, ג-ד

סמך מעשה המנורה להדלקת נרות, להקיש עליו: מה מנורה מעשה אדם, ואין בה אלא מה שראה משה, כך הדלקת נרות מעשה אדם, ואין בו אלא מה שציווה למשה, שנאמר 'וַיַּעַשׂ בֶּן אֱהֲרֹן'. יכול הפרש יש בין מנורה לנרות? תלמוד לומר 'מִקְשֵׁה הוּא'. וכשם שבנרות אין הפרש בין מעשה אדם למעשה שמים, כך בתורה, מה שעתיד תלמיד ותיק לחדש הרי הוא כמעשה שמים.

מדוע חוזרת התורה שנית על צורת המנורה לאחר ציווי הדלקת הנרות? הדרשה מדמה את הדלקת הנרות, הנעשית בכל יום, לתורה שבעל פה, ואת המנורה, שהיא מעשה חד פעמי, לתורה שבכתב, וטוענת ששתיהן קשורות לקב"ה באותה המידה.

(מתוך ספרו של רונן אחיטוב - "צהר תעשה לתיבה")

פרשת שבוע – שקמה כספי יניב

שבת פרשת בהעלותך		ימי החול	
הדלקת נרות	19:28	זמן תפילין /טלית	04:36←04:37
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:09←09:10
שיעור-הרב ארי	18:00	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה וערבית	19:35
לימוד "מדור לדור"	17:10	שקיעה	19:48←19:49
צאת השבת	20:26	ערבית	20:10

שבת
שלום

דברים ישאקה ישאקה צהרון מהללויותו fe יהודה אף צאי

יהודה, היום נלקחת לגנזי מרומים, נולדת לפני כמעת 90 שנה בשבת ז' בכסלו תרפ"ז בקושיצה שבסלובקיה בשם יהודה קאופמן במשפחה גדולה חסידיית ועלית לארץ אחרי מלחמת העולם הנוראה, בה איבדת כמעט את כל משפחתך. את שמות יקיריך שעלו בעשן המשרפות השמימה, הענקת לילדיך שהעניקו לך הרבה אושר ונחת.

אינני בין ותיקי סעד שהכירו את יהודה מיום הגיעו לקבוצה, אבל הקשרים שלנו נרקמו בנושאים שונים. הדבר החשוב ביותר לשנינו היו הילדים שאת חלקם גידלנו יחד, פעם באותו בית תינוקות פעמיים באותה חברת ילדים ופעם באותה הכיתה. הדבר השני שקישר בינינו היה זיכרון השואה, יהודה היה בין אלה שחיו ביום יום את הזיכרון הנורא שאימי השואה צרבו בו. הוא לא הסתיר מילדיו ומהסובבים אותו את הסיפורים משם כמו שעשו רבים מבני דורנו, יחד עם זאת היה תמיד שמח בבחינת "מצווה להיות בשמחה תמיד". הוא דאג להעניק למשפחתו את הזרעים שנזרעו בו בבית הוריו. כמו שכתוב בשיר של פניה ברגשטיין:

"שתלתם ניגונים בי אימי ואבי

ניגונים מזמורים שכוחים

גרעינים גרעינים נשאים לבני

עתה הם עולים וצומחים

עתה הם שולחים פארות בדמי

שורשיהם בעורקי שלובים

ניגוניך אבי ושיריך אימי

בדופקי נעורים ושבים"

ניגונים וזמירות ששרים בבית משפחתנו עד עצם היום הזה ולא רק ניגונים היו בזרעים שנזרעו בסלובקיה הרחוקה, הרבה תוכן חסידי יהודי היה בהם. וכמה גאה היה כששייקה עבר לפני התיבה כאחד מבחירי החזנים בתוכנו.

יהודה היה ציוני בכל רמ"ח אבריו וככזה נשלח על ידי התנועה לשליחות בדרום אמריקה, וכשחזר עסק בעבודות שונות ובתחביב מיוחד. הוא היה פעיל בהקמת המשחטה של עוף קור ואחרי שעבד שם חזר הביתה לעבודה בלול. בד בבד הקדיש את זמנו יחד עם חברו שי להקמת גן קקטוסים, גן יפהפה ומגוון בשלל מינים ותתי מינים של הצמחים המיוחדים האלה שפריחתם יפהפייה. והוא אמר "הקקטוסים, גורלם כגורל העם היהודי, לאלו ולאלו כושר הישרדות מופלא ויכולת הסתגלות לתנאים קשים. הצברים ישובו ללבלב גם לאחר זמן של ניתוק ממקורות מים וקרקע".

לא אתעכב כאן על כל הענפים בהם עבד יהודה כי אין לי מספיק מידע, ברור שהוא השקיע! מפעל מיוחד שהוא יזם והביא לידי בנייה והשלמה הוא קיר לזכר יקירי החברים שנספו בשואה, אותו אנו פוקדים בכל שנה ביום הזיכרון לשואה ולגבורה. גם יוזמת הקמת המעוז מול עזה שמשקף את עמידת קבוצת סעד בימי מלחמת השחרור בה השתתף גם יהודה, נוקף לזכותו והוא היה בין המשתתפים בהוצאת הרעיון מן הכוח אל הפועל.

בכל פעם שהיה נולד לו וגם לי ילד או נכד הוא היה עושה תנועה עם האגודל ואומר "א-פייג, זה מה שאני מראה לכל השונאים שרצו להשמיד אותנו". יהודה לא איבד את אמונתו בשואה והוא אמר: "אני מאמין בא-להים אבל

יש לי חשבון לסגור אתו כשעלה למעלה". היום, כשתעלה לגנזי מרום תתעמת עם היושב במרומים על כל מה שעשה לעמנו ולמשפחתך, ותגיד לו שאף על פי כן צמחת כמו קקטוס ופרחת עם כל משפחתך. חדוה היקרה, שייקה, שמוליק, אתי, שאול, שימקו וריקה יקרים איבדתם בעל ואב יקר, חכם, חם ואוהב, אנחנו איבדנו חבר. יהודה היה נא מליץ יושר לכל משפחתך הענפה, לקיבוץ שכה אהבת ולארץ האהובה. ואתם משפחה יקרה, מן השמים תנוחמו.

סבאלה מספידה את סבא יהודה

סבאלה,

בשבתות, כאשר התארחנו בסעד אצל סבא וסבתא, היה לנו טקס קבוע של פיצוח אגוזי פקאן.

סבא היה יושב בכורסא החומה, לידו בקבוק בירה קרה ועיתונים, וסביבו – אנחנו. סבא היה מאתגר אותנו לפצח את הפקאנים עבורו בדיוק כפי שהוא אוהב: כך שהפקאן יצא שלם וללא פגע, סבא לימד אותנו ללחוץ על האגוז בדיוק בעוצמה הנחוצה ולא יותר.

כך היינו מבליים את עונג השבת, מלווים ברעש פיצוח האגוזים לשביעות רצונו של סבא.

אצל סבא שבת הייתה שבת, כששרים אז שרים וכשאוכלים אוכלים. הדברים היו שלמים עד הסוף. סבא אתגר אותנו לקחת אחריות ולהיות מחויבים בין אם זה בפיצוח פקאנים ובין אם זה בדברים גדולים יותר – בלימודים, בתנועה, בשירות וכך הלאה. לייצג את השם אל עמי בכבוד משום שתמיד ידענו שאנחנו ה"פייג" – הניצחון של סבא.

סבאלה, נכדיך ממשיכים להיות מחויבים ולקחת אחריות לעשייה, כל אחד במקומו וכל אחד בדרכו.

ראה זאת כהבטחה וכעובדה ששורשיך שנטעת בנו ממשיכים לצמוח ושאנו בתורנו נעביר אותם וניטע הלאה. העוצמה והאמונה שלך רק ממשיכים ומתגברים.

"פדה בשלום נפשי"

שלושים לאבינו יהודה אל עמי ז"ל

יום רביעי, ט"ז בסיוון, 22 ביוני

18.15: אזכרה בבית העלמין

20.00: 'טיש' זיכרון: שירים ניגונים ודברים לזכרו – בחדר האוכל

נשמח להשתתפותכם – משפחת אל עמי

ההצלותק – "דיבורים שכאלה"

פרשתנו, בדומה לזו שלפניה, חותמת עצמה בענייני "דיבורים"...בעוד פרשת "נשא" חותמת בדיבורים מסתוריים, מלאי הוד ושגב, המתנהלים בין משה לבין "הקול המדבר", בין משה לבין האלוקים, מעל הכפורת, ומבין שני הכרובים, וכעניין ראשון סמוך לאחר הכשרת המשכן וחונכתו, הרי שפרשתנו מסתיימת בענייני דיבורים הרבה פחות מחמיאים, דיבוריהם של מרים ואהרון על אודות האישה הכושית...ועוד דברי קנאה ולשון הרע ביחס לאח משה.

על כוחן המחולל של מילים, לרעה או למחיה, עמדו ראשונים כאחרונים, והאמירה "חיים ומוות ביד הלשון" הנה קלישאה ותיקה המוכרת לכולנו, ובכל זאת יש בדברים/דיבורים יותר ממה שמקובל לייחס להם.

ללשון האדם עצמה כוח מחולל לחיוב ולשלילה, הן כשאנו עושים בה שימוש והן כשאנו חדלים מכך. דיבורים טובים ושמועות טובות באוזנינו הנם בעלי כוח מחיה ומרענן ובכוחם "להרימנו" ולשובב את נפשנו במצבים ממצבים שונים. די בשיחת טלפון מתעניינת מקרוב או חבר כדי לרומם את רוחנו, די בחיוך לבבי ודרישת שלום על אם הדרך לחיותנו, ומאידך, כשנחסכים מאתנו דבר שלום, חיזוק או ברכה לה אנו מצפים מקרוב או מרחוק, או נמנע מאתנו מבע אוהד הרי שיש והדבר יעכיר את רוחנו.

רבי נחמן מברסלב מלמדנו כי אין "גלות" אלא ביחס לאופן בו אנו מתקשרים איש עם רעהו. תקשורת חסרת חמלה וחסד כלפי הזולת או העדר תקשורת כלל אינן אלא "גלות" בעוד ככל שנצליח להפנים ולהתמיד בתקשורת אוהדת, חומלת ומלא חסד כלפי הזולת באשר הוא שם הרי שנזכה לירושלים של זהב.

עֲמִיחֵי חִבֵּי'אן

שְׁנֵי יָמֵי זִיכְרוֹן

דברים שנשאה צ'פי ביום הזיכרון המשותף לבעלה-ג'ינג'י ולבנה עודי

אצלי ימי הזיכרון מתחילים בערב פסח כהכנה למה ולמי שמחכה לי לאחר הפסח.

השנה כולם באו לבקר אותי בחג. עודי, ג'ינג'י, יהודה, איטה וכמובן נעמה ואיתם יקיריי. כולכם אתי ובתוכי, איני מוסיפה אפילו את המלים זיכרונם לברכה, כי הם מדברים אלי, ואפילו מחייכים. עיניי מבריקות ולעתים מזילות דמעה. אז איך מתחילים!

בחוברת שערכה והכינה אתי – כלתי, לג'ינג'י ליום ההולדת השבעים, הוסיפה ציטוטים של רבי נחמן מברסלב.

רבי נחמן מדבר על פתיחות והסתכלות חיובית לעולם, נתינה ושמחה. וכך אומר רבי נחמן: "בכל התחלה נדרש ממך לפתוח דלתות חדשות! המפתח אליהן טמון בנתינה ובעשייה: תן צדקה ועשה חסד!".

גיינגי ברגעיו האחרונים ציווה עליי לפתוח דלתות, עשר דקות לפני מותו. באותם הרגעים האחרונים לפני שעצם את עיניו, רמז לי לגשת אליו, התכופתי אליו והוא לחש: "ציפי תוציאי מהתקציב שלנו מחר שלושת אלפים שקל ותתני לרב - לצדקה" אלו היו מילותיו האחרונות וכך עצם את עיניו.

ואני ממשיכה להיאחז ברבי מברסלב: "הרגל את עצמך לחשוב אך ורק מחשבות חיוביות. הן תחוללנה בך נפלאות" אז איך אפשר בכל זאת להמשיך...

אני מחפשת נחמה ואור בקטעים שכתב גיינגי באופטימיות, הומור והרבה אהבה. ברכה שכתב לעודי ליום הולדתו ה-40, וכך כתב: "כאביו של עודי, חתן השמחה, ומעריצו הגדול (כמו של יתר הילדים) הכלות, חתני היקר ואחרונים חביבי נכדי וניניי, אני אבא השומר בכל זאת על אובייקטיביות מוחלטת אני מודע היטב לחשדות המקננים בליבכם שכל אשר אומר על עודי בן ה-40 יהיה בגדר גוזמה ואף על פי כן אני מעז וקובע נחרצות כי כל אשר אומר על חתן היובל לא זו בלבד אינו גוזמה כי אם לשון המעטה". וכך ממשיך גיינגי את ברכתו: "40 נמשים קישטו ועיטרו את פניו של בני מיום היוולדו, והיו אלו חביבים עלינו והוסיפו לו נופך של חן על חינו הרב גם בלא הכי, עד שאם היינו שמים תמונה שלו בגיל שנתיים ע"י תמונה של אביו מולידו, מאותו גיל, לא ידענו מי הוא מי...".

עודי שלנו, עמדנו כולנו סביב מיטתך ברגעיד האחרונים. עמדנו בשקט מסתכלים על המכשירים איך הקווים הולכים לאט לאט ומתיישרים, "ואין עודי". ואני עומדת מולך עיניי נעוצות במכשיר. וחיידך עוברים לפני אני רוצה לראות אותך ילד קטן ועליז כמו שאתה נראה באלבום התמונות שהחבאתי ממך (בזכות אלבום זה יש לנו מצגת יפה שעופר הכין) ובראשי התמונות לפי הסדר באלבום. בדף הראשון ילד חייכן תלתל מעטר את ראשו ילד עליז ושמה. בהרבה תמונות אתה עם מוישקו ועם אבא. אני מסתכלת וגאה בחולצות היפות הרקומות, שאני רקמתי היית אז מלך, אוהב חברה ספורט ובעיקר לנצח. אתה אתנו, משפחתנו גדלה ואתה עם כולנו, הרבה תמונות מחג פורים בתחפושות שונות, כל כך אהבת להתחפש. לשחק וגם לנצח. אבא הספורטאי החדיר בך את כשרון הספורט וחשיבות הניצחון. והנה שניכם. מצבה ליד מצבה "אבא מול בן, בן מול אבא", על המצבה של אבא כתבנו: "שימח אנשים ושמח בחלקו. הרעים קולו ונגע בלבבות, איש אמונה חסד ואמת". כזה היה אבא שלנו ייחס חשיבות רבה לאמונה וחסד. 66 שנה חיינו ביחד ואני מתגעגעת לחיידך, להומור, לדאגה. לשאלות על הילדים והנכדים שהיו אהבת חייו. אלוקים חסך ממנו את הנורא מכל את הבשורה הנוראה של רצח נעמה ואיתם הי"ד, אני פונה לאלוקים בבקשה במלים שנעמה הורישה לנו מתוך השיר "השכיביני" הבית האחרון:

אלוקים

שים נא ידך הטובה על מצחי

וברך אותי בברכת

כֹּה

הנים -לא-נים:

ברכני השם ושמור אותי

האר השם פניך אלי וחן אותי

שא השם פניך אלי ושים לי

שלום

ביום רביעי בערב שלפני חג השבועות - התאסף קהל רב בהיכל התרבות בשדות נגב לחוות את חידון התנ"ך לתלמידי חטיבות הביניים שבמועצה. כמו לכל אחד מבתי הספר היו גם לבית ספר דע"ת שלושה נציגים, שניים מכיתה ז' ואחד מח'. קבוצת התלמידים היושבים על הבמה הגיעו אחרי מבחנים לא מעטים בהם חלק מהנבחנים ירדו ואלה שעלו הביאו אתם נקודות שצברו במבחן האחרון. הנחה את החידון אבשלום קור שהציג את המתמודדים ואת השופטים. היה מרגש לראות את תלמידי החטיבה של בית הספר שבאו לעודד יחד עם מנהלת החטיבה דרורית וייס ומחנך כיתה ז' יצחק שלומי. תלמידינו לא עלו לשלב הגמר, אבל השיבו יפה ובטוב טעם. בית הספר שזכה היה ישיבת בני יהודה מכפר מימון אותה מנהל חברנו יניב עקיבא. היה ערב מעניין עם סרטוני אנימציה ואמן פנטומימה ששיתף ילדים מהקהל ובעיקר היה מרגש למתמודדים ובני משפחותיהם, גם אלה שלא זכו קיבלו שי ותעודה ובסך הכל זכו ללימוד תנ"ך וזה שכרם מכל עמלם. דיווחה: שושנה עברון.

בשבת – עמדנו בשיעור פרשת השבוע שהעביר רון אבנית - על צדדיה של הנזירות. את המילה 'פליא' הנאמרת בפסוק: "...איש או אישה כי **יפלא** לנדור נזיר..". ניתן לפרש במובן הפסיבי, יפליא – יפריש, מלשון הימנעות, אולם ניתן גם לפרשה במובן האקטיבי – יעשה דבר נפלא-נשגב, שאינו מקובל. בהתאמה אנו מוצאים בכתובים פרשנות חיובית הרואה בנזיר אדם נפלא ומלא כוחות המשמש כסמל לקדושה "כי נזר אלוקיו על ראשו..", ומגד אנו מוצאים במסכת נדרים פרשנות שלילית הרואה בו חוטא על כך שציער עצמו מן היין והוסיף לחינם איסורים על איסורי התורה. ובכן, יש לרדת לשורש העניין ולברר מה מביא את האדם לנדור על עצמו נדר שכזה. הנזירות כשלעצמה היא אינה ה"פלא". הפלא הוא עצם השינוי שעושה האדם עם עצמו ומחליט להיכנס למהלך חיים חדש. הוא מפסיק להיגרר אחר תאוותיו ומתחיל לשלוט בהם, מתחיל להיות מחושב ומאוזן. סתם להפסיק לאכול ענבים ולהסתפר – זו לא המהות. סתם לדקדק דקדוקים ולצער את עצמך מהנאות העולם ללא עבודה פנימית – זהו חטא. הנודר לנזירות עושה דבר פלאי עוד בשעת הנדר לפני הנזירות עצמה "אפילו יותר מאשר בשעת קיום נזירותו" (הרב ברוך מרדכי אזרחי). הנזיר אליו מכוונת התורה, אינו סתם שואף להפריש עצמו ולהיות שונה מאחרים, אלא עושה קודם עבודת הכנה ומגיע לשינוי מתוך עצמו.

בליל שבועות – ייחדנו את תכנית הלימוד לנושא "קהילה", לעילוי נשמתו של חברנו בני גינזברג ז"ל. בני שאהב את לימוד התורה ואהב את הקהילה בה נולד, השכיל לחבר ביניהם ולהדביק את הציבור בהתלהבותו עד לרגעיו האחרונים. השנה, התכנסו וועדות דת וחינוך לפני מספר שבועות לישיבה משותפת ובה הוחלט על מתווה המשתף את כל הציבור בחוויית הלימוד: שיעורים למבוגרים בבית הכנסת, שיעורים לילדים בבית המדרש ושיעורים לנערי התיכון והחטיבה בבית כנסת החטיבה. הילדים שהופעלו על ידי מוריה לנדאו (פולק) אל תוך הלילה, זכו לצ'ופרים וממתקים מעוררים, נערי החטיבה והתיכון בניצוחם של המדריכים, התרעננו על ידי שלגונים מצננים ואותם המבוגרים שלקראת האשמורת השלישית שמטו מעת לעת את הראשים, נייערו לפתע מקריאותיהם של הילדים המתרוצצים... הלילה נחתם ב'טיש' הכנה לתפילה אותו ניהל אליאב לזר קודם תפילת ותיקין. במהלך שיעורי הלילה, עסקו מעבירי השיעורים בכוחה של הקהילה, בסגולותיה ובגבולותיה. במגילת רות, בולטת במיוחד כוחה של "קהילת בית לחם" על זקניה, נעריה ונשותיה. מהמגילה ניתן ללמוד על תהליך המתחיל בריחוק והתעלמות מנעמי השבה הביתה לאחר שירדה מגדולתה ומסתיים בסליחה ושותפות גורל מלאה מצידה של הקהילה על כל רבדיה. מצד המכובדים והזקנים אשר בשער, המאשרים את הצטרפותה של רות ומברכים את בעז: "...יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה..." ומצד השכנות, המעודדות את נעמי ונוטלות פיקוד על הנכד הרך שנולד: "ותקראנה לו השכנות שם...". ובכן חברים, למעורבות כזו של הקהילה בחיי הפרט, עד כדי קביעת שמו של תינוק שנולד, אפילו הקנאים לקיבוץ השיתופי עוד לא הגיעו...

דוח'נוק

תמו להם 50 ימי ספירת העומר מאז דיווחנו האחרון, ימים עמוסים בסמלים ותכנים- ומתוקף כך גם בפעילויות רבות ומגוונות: החל בחזרות לדגלנות ולריקוד בטקס יום העצמאות, דרך קישוט האופניים המסורתי בכחול ולבן ויצירות בנושא משואה לתקומה. ילדי החטיבה זכו לשמוע מכרמלה חוויות על הימים הראשונים של הקיבוץ ועוד...

מדורות ל"ג בעומר נחגגו בקבוצות הגיל השונות כמיטב המסורת. בכיתות א'-ג' בארגון בתי הילדים ובהובלת ההורים ובכיתות ד'-ט' בארגונם של מדריכי בני-עקיבא המסורים. התיכונים חגגו למחרת עם מדריכי התיכון.

תיקון ליל שבועות: השנה חנכנו מתחם חדש לנוער בשיתוף פעולה של ועדות דת וחינוך. המתחם המה כל הלילה בלומדי תורה שהשתתפו בשיעורים שונים, למדו בחברותות ובקבוצות ואף למדו לקראת בגרויות במקצועות הקדש. אנו מודים לכל ההורים ומעבירי השיעורים שהיו שותפים לחוויית לימוד תורה משמעותית.

באסרו חג התקיים הפזמונסניף התנועתי של הקבוץ הדתי אליו יצאנו עם 65 חניכי ומדריכי בני עקיבא ואף קטפנו את המקום השני המכובד בשיר שנכתב והולחן ע"י המדריכים. הארוע כלל גם חידון בנושא הקבה"ד ופעילות "המרוץ לקיבוץ" ממנה נהנו חניכי השבטים הצעירים.

השבוע הגיעה לסיומה תוכנית בר מצוה לבני כיתה ז' ואבותיהם בהנחיית יצחק שלומי. התוכנית כללה 5 מפגשי לימוד וחוויה כשהשיא הוא נסיעה משותפת לירושלים לביקור במפעל תפילין וציצית.

במקביל מתקיימת תוכנית בת מצוה לבנות כיתה ו' ואימהותיהן בהנחיית נעמי רסיסטל. התוכנית כוללת סדנאות יצירתיות וחוייתיות כשהלב של כל מפגש הוא חברותא של האם והבת.

צוות ההדרכה נערך לקראת הקיץ והשתתף ביום עיון של הקבה"ד בנושא יזמות חינוכית אליו יצאנו בנציגות מכובדת של 7 מדריכות. בנוסף קיימנו גם סדנה מקומית בה יצרנו לוח השראה משותף לקיץ בו הגדרנו את הערכים והמטרות שחשוב לנו להביא לידי ביטוי בתוכנית החופש הגדול ועשינו זאת בצורה יצירתית וטעימה...

בשעה טובה נבחרה ועדת חינוך חדשה (תדהר גיקסון, חיה קופלד, איתי וייס, עידית לנדאו, צביקה פורגס ועתר גייבל) שכבר קיימה את ישיבתה הראשונה.

וכעת אנו עם הפנים אל הקיץ, ההכנות האחרונות בעיצומן בתפילה לקיץ משמעותי, חוייתי וערכי.

אפרת *life* יואי

טעות - לאולט חוזר

לא, אין טעות בכותרת! אמנם טעות היא בלשונו נקבה (מעניין, כנראה שדוברי העברית הראשונים היו גברים – ראו למשל: טעות, שגיאה, סופה וסערה, צרה צרורה, מחלה, חבורה ומכה טריה -הכל בלשון נקבה, אמנם יש גם בלשון זכר: אסון!, אבל צורת הריבוי שלו: אסונות...). בביטוי התלמודי "טעות – לעולם חוזר" המילה טעות איננה הנושא, לכן אין "לתקן" כמו שרבים נוהגים בימינו ולומר טעות לעולם חוזרת. המדובר במקרה של קניין

טעות. למשל, אם המוכר אומר לקונה "פרה מעוברת אני מוכר לך" – ולבסוף מתברר שאין זה כך, זכאי הקונה לחזור בו מן העסקה, להחזיר את הפרה ולקבל את כספו בחזרה. כך, מי ש"חוזר" זה הקונה ולא הטעות...

ועכשיו, "לעניין שלשמו התכנסנו". לפני כחודש כתבתי בעלון זה חידון בידיעת הארץ. למרבה הפתעתי רבו התגובות. טעויות שהיו אני רוצה לתקן, על שאלות שנשאלו אני מקווה לענות. כתבתי שהישוב ניר עקיבא הוא בחבל לכיש. צדקו ממני המעירים שאין זה נכון. הישוב הוא בנגב הצפוני, במועצה אזורית מרחבים. לכן, ע"פ הכלל התלמודי, כל מי ששילם עבור אותו גליון "עלים" – זכאי להחזירו ויקבל את כספו בחזרה... טענה אחרת היתה, שהישוב זרועה הוא דרומית ליזרעם, בעוד שאני ציינתי ההיפך. להגנתי אומר, שהסתמכתי על מפה של מועצתנו האזורית, בהנחה שגם אצלם הצפון הוא למעלה.

עד כאן על בקרת שגיאות, מכאן והלאה על תשובות לשאלות. נתחיל מן הקל אל הכבד. שאלוני, איך לא הזכרתי את הישוב על שמו של מחיה השפה העברית? ובכן, כ-99 אחוזים מן הישובים לא הזכרתי, מה לעשות? אבל מכיון שכבר נשאלה שאלה, אציין כאן שהישוב הוא אבן יהודה שאפשר לקרוא גם בצורה אחרת: א.בן יהודה. אגב, בנו איתמר, לא חפץ להיקרא בן יהודה (כי הוא נכד יהודה...). ולכן קרא לעצמו בן אב"י... יש להניח שבנו היה נקרא "בן אב"א" (בן איתמר בן אב"י)...

ועכשיו לשתי אגדות אורבניות שזכו לתפוצה ויראלית. (הצעה לקוראים בני גילי: בקשו מנכדיכם הסבר למשמעות החדשה של המונחים הנזכרים) הישוב מצפה שלם, על שמו של פרופסור נתן שלם. האגדה מספרת, שהפרופסור קרא לבנו בשם תנ"כי מקורי: חמור, כך ששמו המלא הוא: חמור שלם. אבל עיון קצר בוויקי (פדיה), מגלה שנתן שלם הכחיש במו פיו את הסיפור.

סיפור אחר קשור לדמותו של מנחם אוסישקין, המנהל המיתולוגי של הקרן הקיימת... האגדה טוענת, שכאשר הנ"ל עבר לגור ברחוב הקרן הקיימת בירושלים, החליף במו ידיו את שם הרחוב לרחוב מנחם אוסישקין קל היה להאמין לסיפור זה, לאור הסיפור (שאינו אגדה) על הפנתיאון שהכין על הר הצופים, שיועד לקבורת גדולי האומה, ובו קבורים רק פינסקר והוא עצמו... אבל גם במקרה זה, אחרי שכבר כתבתי את הסיפור ששמעתי ממקורות רבים ומהימנים, החלטתי להתייעץ עם חברתנו וויקי הנ"ל. שם נכתב, שחור על גבי אפור, שהנהלת שכונת רחביה החליטה, לאחר שאוסישקין עבר לרחוב קק"ל, לשנות את שם הרחוב לאוסישקין ולקבוע את רחוב קק"ל ליד בית המוסדות הלאומיים. עכשיו, אם חשבתם שיש שתי אפשרויות: או שהאגדה אמת, או שוויקי דוברת אמת – לענ"ד יש גם אפשרות שלישית: שתי הטענות נכונות! הכיצד? ובכן, יש אפשרות, שאחרי ששם הרחוב שונה באופן עצמאי – החליטה הנהלת השכונה לאמץ את השינוי...

שאלה אחרת, שאינה קשורה לידיעת הארץ, קיבלתי לתא הדואר שלי. מישהי ללא חתימה (על פי כתב ידה העגלגל) שואלת: איך מנוקדת האות מ' במילה מדיח? בצירה או בפתח? מכיון שלא השאירה כתובת, אענה על גבי העיתון הנפוץ ביותר בקהילה, על פי הסקר האחרון. אך, טרם אשיב, ברצוני לציין ששאלתה עוררה בי שני זכרונות: חידה של אבן עזרא וסיפור תלמודי. החידה היא בת ארבע מילים בלבד: זקופים חיים, שוכבים מתים. הפתרון מדבר על שתי הנקודות מתחת לאות מ' במילה מתים: כאשר הניקוד "זקוף", כלומר: שווא, פירוש המילה הוא אנשים (בתנ"ך – עיר מתים, מתי מעט). כאשר הניקוד הוא בצירה מדובר במתים... הסיפור התלמודי עוסק באדם ששאל לגבי המילה הארמית חמרא, הנושאת שתי משמעויות: חמור או יין. שאלתו היתה פשוטה – איך אדע מתי מדובר על חמור ומתי על יין? התשובה שקיבל אף היא פשוטה: ראה נא היכן עומד אותו חמרא – אם באורווה הרי הוא חמור, אם ביקב הרי הוא יין... בהתאם לאותו סיפור תשובתי לאותה שואלת. אם המדיח

הוא במטבח, האות מ' מנוקדת בצירה, כמו מרים, מניף, מביא וכדומה. אם מדובר בראש מדינה המסלק בשיחת טלפון שר בכיר – האות מ' מנוקדת בפתח, כמו: מפיל, מצית, מכיש.

נפלאות דרכי האסוציאציה – כל סיפור תלמודי מזכיר סיפור נוסף.. יש סיפור ידוע אשר יש/אין (מחק את המיותר לפי השקפתך) לו קשר לאקטואליה. אשה שאלה משכנתה קדירה, כאשר באה לבקש את הקדירה בחזרה, נענתה ע"י השואלת: א' – אף פעם לא לקחתי ממך קדירה, וב' – כבר החזרתי לך אותה וג' – הרי היא היתה סדוקה...

חנן אולן

"קפה הדר"

המשפחתון מזמין אתכם- ילדים, הורים, מבוגרים ובני נוער

לאחזה"צ משותפים בבית הקפה של משפחתון הדר!

האירוע יתקיים בדשא של המשפחתון, ביום רביעי הקרוב, ט"ז בסיוון (22.6),

בין השעות 17:00-19:30.

התפריט מגוון ומשובח - ההכנסות לקידום המשפחתון.

נשמח לראותכם! - שואל ורד וכל הילדים

שנת ה-70

אוטוטו אנו נכנסים לשנת השבעים של סעד!

זהו הזמן להיפגש ולהעלות יחדיו רעיונות, כיצד נחגוג, ובמה נציין את שנה מיוחדת זו.

הנכם מוזמנים לערב של סיעור מוחות בו נשמע ונשמיע את כל החלומות, רעיונות, והמחשבות.

ניפגש במוצאי שבת פרשת בהעלותך י"ב סיוון 18.6.16

שעה 21:30 במועדון לחבר- בואו בשמחה!

לילות חג ה-70: חמי חמית רפא אתי

להדסה ולחנן אולן ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנינה, נכדה חמית ולירמיהו בן שלום

בת לטובה ולמושיק בן שלום, נינה לציפורה ואישראל בן שלום

